

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: I. H., narozený dne X
státní příslušník Syrské arabské republiky
bytem Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 2264, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. KRPU-216947-30/ČJ-2024-040022-DB-ZZC ze dne 12. 12. 2024

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 12. 12. 2024 žalovaná podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajistila žalobce za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „nařízení Dublin III“) a podle § 129

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 6 téhož zákona stanovila dobu trvání zajištění na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 11. 12. 2024 v 14:15 hodin.

Žaloba

2. V žalobě žalobce obecně uvedl, že žalovaná je povinna ve všech případech vážit možnost užití mírnějších opatření před tím, než přistoupí k zajištění cizince.
3. Žalobce namítal, že délka zajištění byla stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle žalobce všeobecné a dostatečně se nezabývá jeho konkrétní situací. Podotkl, že zajištění je mimořádný institut a jeho délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Pokud žalovaná nepostupuje v řízení aktivně a svědomitě, podle žalobce přestává být zajištění oprávněné. Dále poznamenal, že žalovaná je povinna důkladně posuzovat skutečnosti, které by odůvodňovaly prodloužení zajištění, a tyto skutečnosti musí být doloženy ve spisovém materiálu; v opačném případě nemá skutková podstata, z níž žalovaná vychází, oporu ve spisu.
4. Podle žalobce čelí Bulharsko různým problémům v oblasti azylového systému, který není připraven na současné migrační tlaky. Kapacita tamních přijímacích center často nestačí zvládnout vysoký počet žadatelů o azyl a Bulharsko jako hraniční stát schengenského prostoru je pod větším tlakem kvůli svému tranzitnímu charakteru. Systémové nedostatky bulharského azylového řízení byly podle žalobce identifikovány i na úrovni Evropské unie. Konstatoval, že kritika se zaměřuje především na zhoršené podmínky přijímání žadatelů o azyl a nedostatečnou právní ochranu během procesu. Soudní dvůr Evropské unie podle žalobce rozhodl, že žadatele o azyl nelze přemístit do Bulharska, pokud by tam čelili riziku špatných podmínek či neadekvátní ochrany; nedostatky byly zmíněny také v soudních rozhodnutích různých zemí včetně České republiky.
5. Za další problém žalobce označil délku azylových řízení, která se často prodlužují kvůli nedostatečným administrativním kapacitám a pomalým procesům. Na hranicích podle žalobce dochází k občasnému porušování práv migrantů včetně neoprávněného zadržování či špatných podmínek v detenčních zařízeních. Dodal, že Bulharsko čelí výzvám v oblasti začleňování žadatelů o azyl a dlouhodobého přístupu k sociálním službám.
6. Žalobce poukázal na čl. 3 nařízení Dublin III a konstatoval, že o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany by mělo rozhodovat Rakousko.
7. Závěry o možném předání do jiného státu podle nařízení Dublin III podle žalobce musejí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech obsažených ve správním spisu. Žalobce namítal, že žalovaná nedostála povinnosti předběžného zjišťování překážek, systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě. K tomu citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27. Žalobce uvedl, že žalovaná je povinna zahrnout do rozhodnutí o zajištění úvahu o absenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 nařízení Dublin III. Podle žalobce nelze vyloučit, že v jiných státech zapojených do dublinského systému nastane situace, která by podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III činila přemístění žadatelů do těchto států nemožným. Pokud žalovaná nepromítla svou úvahu o tom, že nenastaly překážky ve smyslu zmíněného ustanovení, do svého rozhodnutí, značně tím podle žalobce ztížila soudní přezkum svého rozhodnutí; k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Žalobce uzavřel, že žalovaná vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí odůvodnila jen obecnými úvahami, aniž by se blíže zabývala proporcionalitou omezení žalobcovy osobní svobody a aniž vysvětlila, proč přistoupila k jeho zajištění. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná ve svém vyjádření popsala klíčové skutkové okolnosti a podotkla, že dne 19. 12. 2024 obdržela oznámení dublinského střediska, že Bulharsko přijalo svou odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět. Česká republika tak má šest týdnů na realizaci předání žalobce do Bulharska a dublinské středisko požádalo o prodloužení zajištění do 30. 1. 2025. Žalovaná uvedla, že pečlivě posoudila individuální okolnosti daného případu, nutnost zajištění žalobce i systémové nedostatky; k tomu si opatřila příslušné zprávy Ministerstva vnitra. Podle žalované z těchto zpráv ani z výpovědi žalobce nevyplývají žádné okolnosti, které by bránily jeho předání do příslušné země.
10. Podle žalované je u žalobce zcela zřejmé, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu; cílem jeho cesty bylo Německo. Vstup do Německa však byl žalobci odepřen. Žalobce nevyčkal na rozhodnutí v zemích, kde podal účelové žádosti o azyl, a ve své nelegální cestě chtěl pokračovat, neboť poté, kdy se v Rakousku dozvěděl o možnosti předání do Bulharska, nerespektoval pokyny tamních orgánů a pokračoval v nelegální cestě do Německa (za pomoci převaděčů). Žalovaná konstatovala, že žalobce sám přiznal, že nehledá dočasnou ochranu, ale pobyt, aby mohl cestovat a sloučit sebe a svou rodinu. Sýrii sice opustil již v roce 2014 kvůli válce, ale v roce 2022 se tam vrátil a znovu vycestoval až v roce 2024 z ekonomických důvodů.
11. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

12. Žaloba není důvodná.
13. Soud předesílá, že každý žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Totéž podle názoru zdejšího soudu platí i pro citaci judikatury, pokud žalobce nijak neupřesní, co konkrétně z toho kterého judikátu pro svůj případ dovozuje. Soud dále podotýká, že není možné, aby za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44).
14. V nyní řešené věci nedosahuje kvality žalobních bodů část žaloby, ve které žalobce bez upřesnění vztahu ke svému případu uvedl, že žalovaná je povinna ve všech případech vážit možnost užití mírnějších opatření před tím, než přistoupí k zajištění cizince. Žalobce v

žalobě vůbec neuvedl, jaké konkrétní zvláštní opatření za účelem vycestování měla žalovaná v jeho případě užít (žalovaná navíc na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí vysvětlila, proč žádné zvláštní opatření použít nelze, a žalobce proti těmto závěrům nevznnesl žádnou konkrétní námitku).

15. Za žalobní bod nelze považovat ani žalobcovo obecné tvrzení, že zajištění je mimořádný institut, jeho délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli a že zajištění přestává být oprávněné, pokud žalovaná nepostupuje v řízení aktivně a svědomitě. Ani zde žalobce neupřesnil, v čem konkrétně žalovaná pochybila a jak to zasáhlo do jeho práv.
16. Žalobce dále obecně tvrdil, že žalovaná je povinna důkladně posuzovat skutečnosti, které by odůvodňovaly prodloužení zajištění, a tyto skutečnosti musí být doloženy ve spisovém materiálu; v opačném případě nemá skutková podstata, z níž žalovaná vychází, oporu ve spisu. Soud k tomu uvádí, že v nyní řešené věci nejde o prodloužení zajištění. Uvedená námitka se tedy míjí s předmětem daného řízení. Žalobce ostatně ani neupřesnil, jaké konkrétní skutečnosti nejsou doloženy ve spisovém materiálu.
17. Také obecné tvrzení, že nelze vyloučit, že v jiných státech zapojených do dublinského systému nastane situace, která by podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III činila přemístění žadatelů do těchto států nemožným, nelze podle názoru soudu považovat za žalobní bod. Žalobce totiž nijak neupřesnil, co tím měl na mysli a jak v tomto ohledu podle něj žalovaná pochybila.
18. Těmito žalobcovými tvrzeními, která nedosahují kvality žalobních bodů, se soud blíže nezabýval.
19. Nejprve se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaná bez řádného odůvodnění stanovila nepřiměřenou délku zajištění a své rozhodnutí zdůvodnila jen obecnými úvahami, aniž by se zabývala jeho situací a proporcionalitou omezení jeho svobody.
20. Soud připomíná, že podmínky pro zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu Evropské unie (zde Bulharsko nebo Rakousko) upravuje § 129 zákona o pobytu cizinců. Podle jeho odstavce 1 platí, že *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Z odstavce 3 věty první téhož ustanovení plyne, že nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.*
21. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vysvětlila, že nelze uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování (srov. strany 9 a 10 napadeného rozhodnutí). Konstatovala, že žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území České republiky a byl mu odepřen vstup do Německa. Dále uvedla, že bude rozhodnuto o předání žalobce do Bulharska nebo Rakouska jakožto států, které jsou příslušné k posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu, neboť žalobce podal žádost o azyl dne 12. 9. 2024 v Bulharsku a dne 9. 12. 2024 v Rakousku. To

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaná ověřila na základě výsledků z evidence EURODAC. Žalovaná rovněž vysvětlila, proč stanovila dobu trvání zajištění na třicet dnů.

22. Soud tedy shledal, že žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnila, proč žalobce zajistila, a to nikoli jen obecnými úvahami a šablonovitě, nýbrž konkrétními okolnostmi vztahujícími se přímo k osobě samotného žalobce. Vzhledem k tomu, že žalovaná zdůraznila nejen žalobcův nelegální vstup a pobyt na území České republiky, ale též jeho předchozí pobytovou historii v Evropské unii a jeho neúspěšnou snahu dostat se do Německa, dostatečně odůvodnila omezení žalobcovy osobní svobody i z hlediska jeho přiměřenosti.
23. Dále se soud zaměřil na námitky týkající se reálnosti předání žalobce do jiného členského státu a tvrzených systémových nedostatků azylového řízení a přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je předání reálné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, vyslovil, že *„správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona ... o pobytu cizinců ... možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu“*.
24. V rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti“*.
25. V navazujícím rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu upřesnil, že správní orgán se v rozhodnutí o zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Dublin III nemusí vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.
26. V nyní řešené věci žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobcovu předání do Bulharska i Rakouska je potenciálně možné, neboť nezjistila žádné systematické nedostatky

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tamních azylových řízení. Soud k tomu předně zdůrazňuje, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě nenamítal žádné systematické nedostatky týkající se Rakouska a v žalobě dokonce požadoval, aby o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodovalo Rakousko. Předání žalobce do Rakouska tak bylo v době vydání napadeného rozhodnutí potenciálně možné, což ani sám žalobce nijak nezpochybnil. Účel žalobcova zajištění mohl být naplněn tím, že žalobce bude předán do Rakouska, tudíž napadené rozhodnutí z tohoto hlediska nelze považovat za nezákonné.

27. Dále se soud s ohledem na žalobní námitky zabýval možností předání žalobce do Bulharska. Žalovaná měla v kontextu citované judikatury povinnost zkoumat, zda je předání žalobce do jiného členského státu alespoň potenciálně možné, a přitom se zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Současně se také z úřední povinnosti měla zabývat případnou existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie; to ovšem platí toliko za podmínek popsanych v naposledy citovaném rozsudku. Těmto povinnostem žalovaná v nyní řešené věci dostala.
28. Sám žalobce totiž při podání vysvětlení ve správním řízení dne 12. 12. 2024 uvedl, že v Bulharsku byl asi dva měsíce v táboře u letiště, měl tam ubytování, jídlo, zdravotní ošetření a vše bylo v pohodě; nic mu tam nehrozilo. V táboře měl volný pohyb a od 7:00 do 17:00 hodin mohl pobývat mimo tábor. Na dotaz, zda zná důvod, který by mu bránil v návratu do Bulharska nebo do Rakouska, kde je žadatelem o azyl, žalobce odpověděl, že žádný takový důvod nezná; ve všech táborech v Bulharsku a v Rakousku se k němu chovali slušně, nic mu tam nehrozí.
29. Z výpovědi samotného žalobce tedy žádné potenciální systémové nedostatky azylového řízení v Bulharsku nevyplynuly. Žalovaná si zároveň opatřila informace Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, o azylovém systému Rakouska (informace ze dne 8. 12. 2023) a o azylovém systému Bulharska (informace ze dne 26. 3. 2024). Žalobce se tedy mylí, pokud se domnívá, že žalovaná nedostala povinnosti předběžného zjišťování překážek, systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě. Žalovaná totiž relevantní skutečnosti zjišťovala jak z výpovědi samotného žalobce, tak z aktuálních informací o azylovém řízení v Rakousku a v Bulharsku. Ani z těchto podkladů však žádné systémové nedostatky nezjistila.
30. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaná se otázkou možných systémových nedostatků azylového řízení v Rakousku a Bulharsku zabývala dostatečně. Své závěry žalovaná řádně popsala v napadeném rozhodnutí, a splnila tak veškeré požadavky plynoucí z výše citované judikatury. Žalovaná tedy neztížila soudní přezkum svého rozhodnutí, jak se snažil naznačit žalobce. Jím zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27, není pro nyní řešenou věc příslušný.
31. Ani žalobcova ničím nepodložená tvrzení uvedená v žalobě, jimiž se snažil dodatečně zpochybnit závěry žalované o realizovatelnosti jeho předání do Bulharska, nemohou nic změnit na tom, že napadené rozhodnutí je z tohoto hlediska řádně odůvodněno (přezkoumatelné) a zákonné. Soud opakuje, že pokud je reálné alespoň žalobcovo předání do Rakouska (proti kterému se žalobce nijak nebránil), může být účel žalobcova zajištění naplněn, a napadené rozhodnutí tak obстоjí.

32. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
34. Soud samostatně nerozhodoval o žalobcově návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť případný odkladný účinek trvá jen do skončení soudního řízení a soud o žalobě rozhodl dříve, než vůbec uplynula třicetidenní lhůta pro rozhodnutí o odkladném účinku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 13. ledna 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce